

POSTANOWIENIE

14 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 14 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.
przeciwko M. M.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 30 grudnia 2024 r., I ACa 1690/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwem z 29 sierpnia 2019 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód P. Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej – M. M. kwoty 290 961,37 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 270 578,73 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 15 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty. Dnia 2 października 2019 r. w przedmiotowej sprawie wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzeczono zgodnie z

żądaniem pozwu. Sprzeciwem z 3 listopada 2019 r. pozwana zaskarżyła w całości powyższy nakaz zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, kwestionując zasadność powództwa zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwana podniosła zarzut nieistnienia roszczenia, albowiem w jej ocenie kredyt został spłacony przez H.S.. Wobec wniesionego sprzeciwu pismami z 15 kwietnia 2020 r. oraz z 15 maja 2020 r., powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu zostało doręczone pozwanej 19 listopada 2018 r., a kredyt stał się wymagalny dnia 19 grudnia 2019 r. W odpowiedzi pozwana podtrzymała swoje stanowisko procesowe oraz wskazała, że w jej ocenie nie doszło do skutecznego rozwiązania umowy kredytu z 14 maja 2010 r. Nadto podkreśliła, że nie otrzymała od powoda wszystkich monitów i wezwań do zapłaty przedłożonych w niniejszej sprawie przez Bank, który jej zdaniem nie wykazał istnienia roszczenia.

Odnosnie do realiów stanu faktycznego sprawy, pozwana – M. M. zamierzając zakupić w 2010 r., na rynku pierwotnym, mieszkanie położone w P., przy ul. R. [...], budynek [...], lokal nr [...], o wartości 395 748, - zł, dnia 14 maja 2010 r. zawarła z powodem umowę preferencyjnego kredytu mieszkaniowego nr [...] z dopłatami do oprocentowania przez Bank Gospodarstwa Krajowego z oprocentowaniem zmiennym. Na warunkach określonych w umowie, powód udzielił pozwanej kredytu w wysokości 367 500, - zł na nabycie powyższego lokalu mieszkalnego położonego w P., przy ul. R. [...], dla którego miała zostać założona nowa księga wieczysta, która została wyodrębniona z księgi wieczystej nr [...], prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu. Kredyt został wypłacony pozwanej jednorazowo 21 maja 2010 r. w wysokości 367 500, - zł, a pozwana początkowo regulowała terminowo i w pełnej wysokości bieżące raty kapitałowo - odsetkowe. Problemy płatnicze pojawiły się w 2017 r. Z uwagi na brak płatności wymagalnych rat kredytu, powód pismem z 30 października 2018 r. wypowiedział umowę kredytu z 14 maja 2010 r. w części dotyczącej warunków spłaty. Powód poinformował pozwaną, że wypowiedzenie umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty oznaczało obowiązek spłaty zadłużenia z upływem terminu wypowiedzenia. Jednocześnie wskazał, że brak spłaty zadłużenia wymagalnego w okresie wypowiedzenia powodowało, że cała kwota kredytu wraz z

odsetkami i opłatami stawała się przeterminowana i wymagalna. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, pozwana odebrała 19 listopada 2018 r. Wobec braku spłaty zadłużenia w okresie wypowiedzenia, kredyt został postawiony w stan wymagalności 19 grudnia 2018 r. Powód już w piśmie z 13 listopada 2018 r. złożył pozwanej propozycję dobrowolnej sprzedaży nieruchomości jako alternatywę do egzekucji komorniczej, ale pozwana nie skorzystała z tej propozycji. Wobec braku spłaty należności wynikającej ze spornej umowy kredytu z 14 maja 2010 r. i postawienia kredytu w stan wymagalności, pismem z 16 stycznia 2019 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty 275 393,82 zł wraz z odsetkami, ale wezwanie to pozostało bezskuteczne.

W konsekwencji spór został skierowany na drogę postępowania sądowego, a Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał powództwo za uzasadnione i ostatecznie wyrokiem z 11 maja 2022 r., w szczególności, zasądził od pozwanej M. M. na rzecz powoda P. Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – 290 961,37 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 270 578,73 złotych od 15 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 11 maja 2022 r. złożyła pozwana zaskarżając go w całości i zarzucając, w szczególności, błąd w zakresie uznania, że roszczenie powoda zostało udowodnione zarówno co do zasady, jak i wysokości, a ponadto wytykając szereg błędów odnośnie do ustaleń okoliczności stanu faktycznego sprawy, a ponadto, jednocześnie podnosząc zarzuty naruszenia wyszczególnionych w treści apelacji przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego. Na podstawie takich zarzutów i wniosków, szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu apelacji, pozwana wniosła, między innymi, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu apelacja pozwanej jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy w całości podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjął je za własne. Jak stwierdził Sąd II instancji Sąd

Okręgowy trafnie ustalił fakty, które pozwalały na stwierdzenie, że powód zachował wszelki wymogi niezbędne do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Pozwana podniosła, że wypowiedzenie umowy kredytu, jako jednostronne oświadczenie woli, nie mogło być dokonane z zastrzeżeniem warunku i w związku z tym było nieważną czynnością prawną. Zdaniem Sądu Apelacyjnego stanowisko pozwanej okazało się bezzasadne, gdyż z treści wypowiedzenia dokonanego przez Bank w sposób jednoznaczny wynikało, że [...] wypowiedział umowę kredytu, ale skutki wypowiedzenia ustałyby tylko wtedy, gdyby pozwana w terminie do dnia upływu okresu wypowiedzenia spłaciła zadłużenie przeterminowane. W efekcie, jak zważył Sąd II instancji, należało dojść do przekonania, że również i z właściwości umowy kredytowej nie wynikała niedopuszczalność jej warunkowego wypowiedzenia, przy treści warunku jaki umownie został zastrzeżony, przy czym już z samego orzecznictwa Sądu Najwyższego niewątpliwie wynika, iż wypowiedzenie z zastrzeżeniem warunku jest dopuszczalne. W konsekwencji wbrew zarzutowi strony apelującej, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że wypowiedzenie umowy kredytu było w pełni skuteczne. W dalszej kolejności Sąd II instancji uznał, że trafnie Sąd Okręgowy przyjął, że umowa kredytu z dnia 14 maja 2010 r. nie zawierała klauzul abuzywnych. W tym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni zaakceptował ustalenia i rozważania Sądu I instancji. W szczególności, jako kluczowa została postrzegana konkluzja, że sporna umowa kredytu nie zawierała klauzuli abuzywnej, która skutkowałaby upadkiem tej umowy. Trafnie uznał też Sąd Okręgowy, że główne świadczenia stron dotyczące wysokości zobowiązania banku i kredytobiorcy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, stąd nie mogą mieć do nich zastosowania regulacje z 385¹ § 1 k.c.

Ostatecznie Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 30 grudnia 2024 r. oddalił apelację pozwanej.

Pozwana – M. M. - skargą kasacyjną zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 30 grudnia 2024 r., w całości.

Skargę tę oparła na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego to jest: art. 75c ust. 1 -2 w zw. z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe; art. 7 ust. 1 i 3 ustawy Prawo bankowe w zw. z art. 73 § 1 k.c.; art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 75c Prawa bankowego oraz na zarzutach naruszenia przepisów

postępowania to znaczy: art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące istotne zagadnienie prawne (art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Odnośnie do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżąca sformułowała zagadnienie prawne, wyrażające się w pytaniu: „Czy wysłanie przez bank wypowiedzenia umowy kredytu przed upływem 14 - dniowego terminu na spłatę zadłużenia lub złożenie wniosku o restrukturyzację, określonego w art. 75c ust. 1 - 2 ustawy Prawo bankowe, powoduje bezskuteczność takiego wypowiedzenia, nawet jeśli wypowiedzenie dotarłoby do Kredytobiorcy po upływie tego terminu?”. Tytułem wykazania powyższej przesłanki skarżąca zaprezentowała wywód prawny, którym stwierdziła, że w jej ocenie zagadnienie to ma fundamentalne znaczenie dla ochrony kredytobiorców, co jest jednym z podstawowych celów przepisów art. 75c Prawa bankowego. Orzecznictwo sądów powszechnych nie wyjaśnia tej kwestii wprost, a właściwa interpretacja wpływa na ważne społecznie interesy konsumentów - kredytobiorców, zwłaszcza w kontekście obecnego kryzysu na rynku kredytów hipotecznych i zwiększonej liczby wypowiedzeń umów kredytowych. Rozstrzygnięcie tego zagadnienia prawnego przez Sąd Najwyższy jest, w ocenie skarżącej, konieczne dla zapewnienia jednolitej wykładni przepisów o szczególnym znaczeniu społecznym i gospodarczym, zwłaszcza w sytuacji, kiedy to z jednej strony Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 sierpnia 2022 r. (I CSK 2692/22), wskazał, że wypowiedzenie umowy kredytu bez zachowania procedury z art. 75c jest bezskuteczne, a z drugiej, gdy, niektóre sądy, takie chociażby jak - Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w niniejszej sprawie, przyjmują, że liczy się jedynie moment doręczenia wypowiedzenia, a nie moment jego wystosowania przez bank, co prowadzi do sytuacji, w której banki mogą obchodzić ochronny cel przepisu art. 75c Prawa bankowego.

Odnośnie do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., w ocenie skarżącej istniała potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości tzn.: art. 75c ust. 1-2 Prawa bankowego w kontekście sekwencyjności działań

wymaganych od banku przed wypowiedzeniem umowy kredytu, w szczególności wyjaśnienie kwestii, czy bank może wystosować oświadczenie o wypowiedzeniu umowy przed upływem terminu na dobrowolną spłatę lub złożenie wniosku o restrukturyzację. Co do wskazanego przepisu art. 75c ust. 1-2 Prawa bankowego jego wykładnia dokonana przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu wywołuje, zdaniem skarżącej, poważne wątpliwości. Rozbieżności interpretacyjne dotyczą kluczowego pytania, czy procedura opisana w tym przepisie tworzy sekwencyjny, chronologiczny ciąg zdarzeń, który wyklucza możliwość wystosowania wypowiedzenia przed upływem terminu na reakcję kredytobiorcy, czy też dopuszcza jednoczesne lub niemal jednoczesne wystosowanie wezwania i wypowiedzenia. Na tym tle, jak wskazała skarżąca zachodzi rozbieżność w orzecznictwie, odnosząc się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 13 grudnia 2021 r. (I ACa 115/21), który stwierdził wyraźnie, że wypowiedzenie dokonane bez zachowania sekwencyjnej procedury z art. 75c jest przedwczesne i nieważne, a Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyroku z 29 października 2021 r. (I ACa 609/21) wskazał, że dla skutecznego przeprowadzenia procedury wymagane jest podjęcie dwóch odrębnych, następujących po sobie czynności: wezwania i wypowiedzenia po bezskuteczności wezwania. Ocena bezskuteczności wezwania jest możliwa dopiero wówczas, gdy kredytobiorca w określonym terminie nie spłaci kredytu lub nie złoży wniosku o restrukturyzację.

Zdaniem skarżącej wykładni wymaga także art. 7 Prawa bankowego w zakresie wymogów formalnych dla oświadczeń woli banku składanych w postaci elektronicznej, w szczególności dla wezwań do zapłaty i monitów poprzedzających wypowiedzenie umowy kredytu. Skarżąca powołała się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w wyroku z 17 listopada 2020 r. (V ACa 434/20), w którym Sąd ten stwierdził jednoznacznie, że wykładnia art. 7 ust. 1 Prawa bankowego prowadzi do wniosku, iż dokumenty generowane elektronicznie przez bank muszą być opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub innym podpisem elektronicznym, ustalonym przez strony umownie. Jeśli nie są opatrzone takim podpisem, nie mogą wywoływać skutków prawnych, mimo adnotacji o elektronicznym wygenerowaniu i braku wymogu podpisu. Uznanie przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie, że wydruk dokumentu bankowego spełnia wymogi

art. 7 Prawa bankowego, prowadzi, jak wskazała skarżąca, do niebezpiecznej sytuacji umożliwiającej bankom dokonywanie jednostronnych czynności prawnych bez gwarancji ich autentyczności i integralności, co podważa fundamentalne zasady bezpieczeństwa obrotu prawnego i ochrony konsumentów. Następnie skarżąca zauważyła także, iż przedmiotowa regulacja dotyczy ochrony słabszej strony stosunku prawnego - konsumenta, co nadaje sprawie szczególne znaczenie z punktu widzenia ochrony praw i interesów uczestników obrotu prawnego. Jednolita wykładnia tych przepisów jest niezbędna dla zapewnienia pewności prawa w obszarze, który dotyka setek tysięcy kredytobiorców w całym kraju. Wykładnia ta ma również znaczenie dla praktyki bankowej i stanowi zagadnienie o pierwszorzędym znaczeniu dla prawidłowego stosowania przepisów prawa bankowego.

We wnioskach skarżąca domagała się, w szczególności, uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w całości i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę pozwanej, powód domagał się wydania przez Sąd Najwyższy postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej w całości jako nieuzasadnionej; domagał się także obciążenia kosztami postępowania kasacyjnego pozwanego w całości z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta

do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżąca powołała się w skardze kasacyjnej na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz żadna z nich nie wystąpiła.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub

podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W stanie faktycznym sprawy, w kontekście art. 75c ust. 1 i 2 Prawa bankowego, nie zachodzi konieczność udzielenia odpowiedzi na sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne ani też nie występują sygnalizowane przez skarżącą wątpliwości interpretacyjne. W skardze kasacyjnej pozwana wskazuje, że określony w piśmie z 2 października 2018 r. termin 14 dni roboczych na uregulowanie zadłużenia upływał 5-6 listopada 2018 r. (k. 416 i 138). Jakkolwiek więc wypowiedzenie umowy kredytowej datowane jest na 30 października 2018 r., ale pozwana odebrała go ze skutkami wynikającymi z art. 61 § 1 zdanie pierwsze k.c. 19 listopada 2018 r. (k. 63-64) i od tej daty rozpoczął bieg 30 - dniowy termin wypowiedzenia. W sprawie niespornym jest, że pozwana w okresie pomiędzy 5-6 listopada 2018 r. a 19 listopada 2018 r. nie uregulowała zaległości określonej w piśmie z 2 października 2018 r. Niezależnie od tego trzeba zauważyć, iż również w wypowiedzeniu wskazana została kwota zaległości oraz informacja, że w razie uregulowania jej wypowiedzenie traci moc (k. 63). W orzecznictwie zostało już wyjaśnione, że taka konstrukcja wypowiedzenia umowy kredytowej jest skuteczna (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2023 r., II CSKP 728/22).

Jeśli zaś chodzi o wykładnię art. 7 Prawa bankowego - w zakresie wymogów formalnych dla oświadczeń woli banku składanych w postaci elektronicznej, w szczególności co do wezwań do zapłaty i monitów poprzedzających wypowiedzenie umowy kredytu - to również i w tej materii nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż w podstawach kasacyjnych skarżąca zarzuciła naruszenie jedynie art. 7 ust. 1 i 3 Prawa bankowego, które regulują elektroniczną formę oświadczeń woli związanych z dokonywaniem czynności bankowych (ust. 1) i z czynnościami prawnymi (ust. 3). Tymczasem zawiadomienie o zadłużeniu i wezwanie do zapłaty wraz z pouczeniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia nie są oświadczeniami woli ani też czynnościami prawnymi. Tego typu zdarzenia prawne zaliczane są do czynów zgodnych z prawem takich jak czyny połączone z przejawem woli (niestanowiące czynności prawnych) oraz zawiadomienia, które są przejawem wiadomości o pewnym

zdarzeniu lub o pewnym stanie.

Przyjmuje się, że oświadczenie woli jest zewnętrznym przejawem wewnętrznej decyzji wywołania skutków prawnych, pozostającej pod wpływem tzw. pobudek, będących pewnego rodzaju wyobrażeniami skłaniającymi do powzięcia, a następnie oświadczenia woli. Natomiast czynnością prawną jest stan faktyczny, którego istotną częścią składową jest co najmniej jedno oświadczenie woli, wywołujące skutki prawne z tej tylko przyczyny, że były one zamierzone, jak również wyrażone w oświadczeniu woli. Zatem czynnością prawną jest działanie podmiotu prawa przedsięwzięte w celu wywołania pewnych skutków prawnych, które bez tego zamiaru nie mogłyby w ogóle powstać, przy czym działanie takie jest zdarzeniem prawnym, a więc przyczyną sprawczą powstania, zmiany lub ustania stosunku prawnego.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. (mając na uwadze okoliczność, że postępowanie kasacyjne w odniesieniu do całości żądania o ustalenie - jako żądania majątkowego niepieniężnego odrębnego w stosunku do roszczenia o zapłatę - zostało zakończone), w zakresie zaś odsetek, opierając się na art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324). Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

Władysław Pawlak

[PG]

[a.f.]